

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၁၀၅)

ဓမ္မသံဝေဂ ဘဝဆည်းစာ

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

မှတ်တမ်း

နှင်းဆီကုန်း ဘိုးဘွားရိပ်သာကြီး ၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလကွယ် ၂၀၁၄
ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၃၀)ရက် (ကြာသပတေးနေ့) နံနက် (၈:၀၀)နာရီအချိန်တွင်
သီရိရတနာ ဓမ္မာရုံ၌ ကျင်းပသော ရန်ကုန်မြို့၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒ
ဗုဒ္ဓသာသနာပြု တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ် ဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်သည့် ပူဇော်ပွဲ
မင်္ဂလာ အခမ်း အနားတွင် ဟောကြားတော်မူသော "ဓမ္မသံဝေဂနှင့်
ဘဝဆည်းဆာ"တရားဒေသနာတော်။

* * *

ယခုလို ဝယဝုဒ္ဓိ အသက်အရွယ်ကြီးမားသည့် ဘိုးဘွားမိဘများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တယ် ဆိုတာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလိုတော်ကျ ကြီးမားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖြစ်ရုံမျှမက လူသားတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးတဲ့ အမွေအနှစ်တစ်ခုလဲဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ဘဝကပင်လျှင် ဝယဝုဒ္ဓိ အရွယ်အားဖြင့် ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရိုသေခြင်း၊ လေးစားခြင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ပြုစုခြင်းဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ယဉ်ကျေးသူတို့ ရဲ့ အမူအရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိလာပါတယ်။

တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်းကြီးက လူ့ဘဝမှာ သူကိုယ်တိုင် ဆောက်တည်ခဲ့တဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကျင့်ဝတ် (၇)မျိုးကို ပြောဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ ဝုဗ္ဗာပစာယိ ဆိုတဲ့ တရားတစ်ခုပါတယ်။ ဝုဗ္ဗာပစာယိ ဆိုတာ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရိုသေလေးစား ခြင်း၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းလို့ဆိုတဲ့ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြု ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် သိကြားမင်းဟာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ နတ်ပြည်နှစ်ပြည်ထောင်ကို အုပ်စိုး နိုင်တဲ့ သိကြားမင်း အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့တယ်။ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေကို မြတ်စွာဘုရားက ယေဝုဗ္ဗာမပစာယန္တိ နရာဓမ္မဿကောဝိဒါ လူသားဖြစ်ပြီး တရားဓမ္မ၌ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မိမိတို့ထက် အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အရိုအသေပြု လေးစားတယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်၊ ကူညီတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီဌေဝ ဓမ္မေပါသံသာ သမ္ပရာယေ စ သုဂ္ဂတိံ မျက်မှောက်ဘဝမှာလဲပဲ ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ရုံမျှမက သံသရာမှာ လဲ ကောင်းရာဘုံကို ရောက်နိုင်တယ်လို့ တိတိ လင်းလင်း ဟောထားပါတယ်။ ဒီဘဝလဲ ချီးမွမ်းခံ ထိုက်တယ်၊ နောင်ဘဝလဲ ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်တစ်ခုဖြစ်လို့ အင်မတန်မှ

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တစ်ခုပဲ။ လူ့ယဉ်ကျေးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒီလုပ်ငန်း ဟာ အင်မတန်မှ မွန်မြတ်တယ်လို့ပြောရမယ်။

ကုလေဝုဗ္ဗာပစာယိ မှာ ကုလ ဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မြန်မာပြည်သူပြည်သား အားလုံးဟာ ဆွေမျိုးတွေဖြစ်လို့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကုလ ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ဉာတိတွေ၊ မိသားစုတွေလို့ ဆိုရမယ်။ အဲဒီ ဉာတိကုလ မိမိတို့ရဲ့ လူမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးဟာ ဝယဝုဒ္ဓိ လို့ဆိုတဲ့ အရွယ်အားဖြင့် ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လူတိုင်း အသီးသီးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အဲဒီ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခြင်းဟာလဲ လူ့ဘဝမှာ ချီးမွမ်းဖို့ကောင်းတယ်။ ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်း ဆိုတာ ဟာ မေတ္တာအခြေခံတဲ့ ကရုဏာတရားကြီးမားစွာထားပြီး ဆောင်ရွက်ကြရတာ ဖြစ်တယ်။ မေတ္တာ ကရုဏာဆိုတဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် မြင့်မြတ်တဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ဟာလည်းပဲ ထူးခြားတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်း မှုတစ်ခု ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် သမ္မရာယေ စ သုဂတိ တမလွန်ဘဝမှာလဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရှိတဲ့ဘဝ ရနိုင်တယ်လို့။ အင်မတန်မှ ကြီးမြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဒို့တတွေလုပ်ရတယ်။ ကြီးမြတ်ရုံ မျှမက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရတယ်လို့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်ပါတယ်။

အေး တစ်ဖက်ကလဲ အခု ဒီမှာလို အပြုအစု အစောင့်အရှောက်နဲ့ အများနဲ့ အကူအညီနဲ့မှ မိမိတို့ အရွယ်အားလျော်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြတဲ့ ဘိုးဘွားတွေ အနေနဲ့ကလဲပဲ မိမိတို့ ရရှိထားတဲ့ဘဝ၊ ရရှိနေတဲ့ အခွင့်အရေးလေးမှာ ကြီးမားတဲ့ အမြတ်တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ဆိုတာ သတိထားကြရမှာ ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်။ ဘဝဆိုတာ (၁၀)နှစ်၊ (၁၀)နှစ်နဲ့ ပိုင်းခြားပြီးတော့ အသက် ရှည်သလောက် မိမိတို့ရဲ့ ပြောင်းလဲတဲ့ အနေအထားတွေကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးတော့ ကြည့်ဖို့ပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ လူ့ဘဝရလာတဲ့အချိန်မှာ

တစ်နှစ်သားကနေပြီးတော့ (၁၀)နှစ်သား အထိကို မန္တဒသက လို့ခေါ်တယ်။ ဒီ
(၁၀)နှစ်ဟာ အင်မတန်မှ နုနယ်တယ်၊ ကိုယ်ကာလအနေနဲ့ လဲ အင်မတန်
နုနယ်တယ်၊ စိတ်ဓာတ်အနေနဲ့လဲ အင်မတန် နုနယ်တယ်။ နုနယ်တဲ့အရွယ် (၁၀)
နှစ်လို့ခေါ်တာပေါ့နော်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ မိမိမှာ ကာယအားဖြင့်လဲ
စောင့်ရှောက်မှုတွေပျော့တယ်၊ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်လဲ စောင့်ရှောက်မှုတွေပျော့တယ်၊
မိဘတွေရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ ရှင်ကြရမယ့်အချိန်ပေါ့၊ တစ်နှစ်သားကနေ
(၁၀)နှစ်သားအထိပဲ မန္တဒသက ဆယ်စုနှစ်တစ်စု။

*